

ia77

JazzFlits

22 september 2008,
6de jaargang, nummer 104

NIUWSSELECTIE

PURE JAZZ TREKT 6.000 BEZOEKERS

Reeds enkele dagen voor de start kondigde een grote truck op het Spuiplein in Den Haag het festival Pure Jazz aan (zie foto). Het voertuig diende als hoofdkwartier tijdens de ombouw van het plein tot The Hague Central Park. In dat gelegenheidspark vond van 11 tot en met 14 september de derde editie van het jazzfestival plaats met onder anderen de trompettisten Jeremy Pelt en Eric Vloeimans, en vocalist José James. Na twee moeizame jaren wisten dit keer zo'n zesduizend bezoekers het evenement te vinden. Cultuurwethouder J. Klijnsma maakte bij de opening bekend dat de Haagse jazz de komende vier jaren 650.000 euro van de gemeente krijgt. Dat is 150.000 euro meer dan eerder door een externe commissie geadviseerd. Of Pure Jazz daarvan ook profiteert moet nog worden gezien. (foto: Pure Jazz)

[...een verslag van het festival staat op pagina 10](#)

OOK SUBSIDIEONTVANGERS KEREN ZICH TEGEN SUBSIDIEBESLUIT PODIUMFONDS

De stichtingen Brokken, ICP, dOeK, Tetzepi en Bik Bent Braam, alle vier begunstigd met een subsidie 2009-2012 van het Nederlands Fonds voor Podiumkunsten+, zijn het niet eens met de wijze van verdeling van de subsidiegelden voor de kunsten. Ze roepen op een petitie te ondertekenen waarin onder meer minister R. Plasterk van OCW wordt gevraagd in te grijpen om 'onherstelbare schade aan het muziekleven te voorkomen'.

[...vervolg op pagina 14](#)

IN DIT NUMMER

Nieuws	pg 1
Boekbespreking	pg 5
- Jazzhelden; Koen Schouten (Jan J. Mulder)	
Platenrecensies	pg 6
- Spinifex Orchestra, Wadada Leo Smith, Tim Warfield, Mahogany Frog, The Claudia Quintet, Dutch Jazz Orchestra, Philip Catherine, Heinz Geisser/Shiro Onuma e.a.	
Concertverslagen	pg 10
- Pure Jazz Festival	
En verder	
- Straightahead(?) (Jaap Lüdeke)	pg 4
- The Jazz Connection (Lex Lammen)	pg 11
- Festivals	pg 13

JAZZFLITS nr. 105 staat 9 oktober op www.jazzflits.nl

RADIODOORGIFTE VAN CONCERTZENDER STAAT OP LOSSE SCHROEVEN

De Raad van Bestuur van de Publieke Omroep overweegt de radiodoorgifte van de ConcertZender te beëindigen, zo meldt ['czmoetblijven.blogspot.com'](http://czmoetblijven.blogspot.com) op 6 september. Dit zou betekenen dat het station in onder meer de regio's Haarlem, Leeuwarden en Gouda van de kabel gaat en dat de digitale beluistering via Digtente niet langer mogelijk zal zijn.

De reden zou zijn dat de ConcertZender de doorgifte van Radio 6 via de analoge kabel in gevaar brengt, aldus de website. Radio 6 is twee jaar geleden opgericht en kreeg de plek op de kabel waar de ConcertZender tot dan toe op uitzond. Op eigen kracht is de ConcertZender toch weer op enkele kabelnetten teruggekeerd. De Raad van Bestuur van de Publieke Omroep neemt in oktober een besluit.

ERIC VLOEIMANS TREEDT OP IN DE VS

Trompettist Eric Vloeimans speelt 25 september op uitnodiging van zijn Amerikaanse collega Dave Douglas in de New Yorkse club Jazz Standard. Zijn optreden maakt onderdeel uit van het 'Festival of New Trumpets' dat daar van 25 tot en met 28 september wordt gehouden.

[...meer hierover op pagina 4](#)

JAZZ AT LINCOLN CENTER GAAT MEER JAZZCONCERTEN PROGRAMMEREN

De concertzalen van Jazz at Lincoln Center in New York moeten de komende vijf jaren meer jazzconcerten gaan programmeren. Dat vindt Adrian Ellis, sinds een jaar de operationeel directeur van de organisatie. Verder wil hij in de publieke ruimte van het complex een café, een mooiere geschenkwinkel en een loket voor informatie over de jazz in de stad vestigen, vertelt hij in de New York Times van 7 september. Ook moeten er overdag gratis concerten komen.

Jazz at Lincoln Center is sinds 2004 gehuisvest in het Time Warner Center in Columbus Circle. Men begon zonder eigen concertzaal. Nu zijn er drie: het Rose Theater (1.200 plaatsen), de Allen Room, met uitzicht over het Central Park, en Dizzy's Club Coca Cola.

[...vervolg op pagina 14](#)

NIEUWS

PODIA

LEIDEN KRIJGT JAZZCLUB IN FOYER VAN SCHELTEMACOMPLEX

In het Leidse Scheltemacomplex komt een jazzclub, zo meldt het Leidsch Dagblad op 6 september. Met vooral jazz van plaat of cd en incidenteel een concert, gaat de club zich richten op mensen van boven de veertig. De vooralsnog naamloze club wil op 27 september openen.

Het Scheltemacomplex is gevestigd in een oude dekenfabriek en naar eigen zeggen een trefpunt voor actuele kunst in het centrum van de stad Leiden. Voor de nieuwe jazzclub krijgt de foyer een 'jazzsfeer'. Daar zal jazz van plaat of cd te horen zijn. Voor concerten kan, indien nodig, worden uitgeweken naar de ruimere theaterzaal. "We zijn er voor mensen die van jazz houden en nog graag de deur uit gaan", zegt Martin Kuivenhoven, ex-uitbater van café 't Gerecht die van restaurant Scheltema de opdracht heeft gekregen de jazzclub vorm en inhoud te geven. Hij ziet de jazzclub als een aanvulling op de Leidse initiatieven Jazzcafé The Duke, Jazz on Sunday en Hothouse Jazz. "Meerdere gelegenheden hoeven elkaar niet te bijten", meent Kuivenhoven in het Leidsch Dagblad. "Er zijn meer jazzmuzikanten dan podia. Bovendien richten wij ons niet in eerste instantie op live-muziek zoals de andere gelegenheden. Wij willen een jazzsféér, met op de achtergrond muziek van een plaat of cd. En af en toe een concert."

PRIJZEN

LAREN JAZZ AWARD 2008 UITGEREIKT AAN DRUMMER JOOST VAN SCHAİK

Drummer Joost van Schaik heeft 6 september tijdens het Laren Jazz Festival de Laren Jazz Award 2008 ontvangen. De jury, met Dick Bakker en Cees Schrama, viel onder meer voor zijn 'fabelachtige' techniek.

"Met zijn voortdurende drang 'swingend' te vernieuwen weet hij ook het beste uit zijn mede-musici te halen. Eenzelfde enthousiasme legt hij aan de dag bij het overbrengen van zijn kennis en virtuositeit op studenten van verschillende Nederlandse conservatoria", aldus het rapport van de jury. De leden verwachten dat Van Schaik nog tot grote hoogte zal stijgen. Joost van Schaik is te horen in het Toon Roos Quartet, het Benjamin Herman Trio, het Philip Catherine Trio, het Sjoerd Dijkhuizen/Martijn van Iterson Quartet, The Amsterdam Jazzquintet en het kwartet van Tineke Postma.

De Laren Jazz Award bestaat uit een speciaal vervaardigd bronzen beeldje (Ben Hosman, beeldend kunstenaar te Laren) en een bedrag (dit jaar 2008 euro). De Laren Jazz Award wordt jaarlijks toegekend aan een jonge talentvolle Nederlandse jazzmusicus.

JAZZFLITS

NIEUWSflitsen

Corea en McLaughlin samen in Den Haag

Zo'n veertig jaar geleden stonden ze voor het laatst samen op het podium: pianist Chick Corea en gitarist John McLaughlin. Samen met saxofonist Kenny Garrett, bassist Christian McBride en drummer Vinnie Colaiuta vormen ze de Five Peace Band. Dit gezelschap treedt 3 november in het World Forum Theater in Den Haag op. Op het programma staan stukken uit het repertoire van beide bandleiders, enigszins in de stijl van Return to Forever en Mahavishnu Orchestra. Later dit jaar zal van de tournee, waarvan dit optreden deel uit maakt, een album of dvd verschijnen.

Michiel Borstlap komt volgende maand met cd 'Monk'

De volgende maand komt de nieuwe cd van pianist Michiel Borstlap uit, zo meldt hij op zijn website. De plaat heet 'Monk vol. 1, The Music of Thelonious Monk' en is een productie van Cor Boonstra. Borstlap nam het album in Antwerpen op met drummer Han Bennink en bassist Ernst Glerum, met wie hij onder meer in 1997 al het album '3' en in 2006 de dvd 'BBG' maakte. Het trio is live te zien op: <http://www.youtube.com/watch?v=JnN4WVEjIA0>.

Bert Joris leidt Vanguard Jazz Orchestra

Trompettist/componist Bert Joris heeft maandag 8 september in New York het Vanguard Jazz Orchestra geleid. Hij deed dat in The Village Vanguard, de club waar het orkest in het seizoen al tientallen jaren elke maandag optreedt. Het optreden van Joris vond plaats in de reeks 'New Music Mondays', waarin het orkest stukken van hedendaagse bigbandcomponisten speelt. Dit keer was die componist Bert Joris zelf, die ook de arrangementen maakte. Een van de uitgevoerde stukken was 'Melthing Suite', dat de trompettist schreef als eerbetoon aan drummer Mel Lewis, die samen met Thad Jones ruim dertig jaar geleden aan de wieg van het Vanguard Jazz Orchestra stond. De uitnodiging voor een optreden in New York dateerde al uit 1986, toen Joris met het orkest van Lewis door Europa toerde. Toen voelde hij zich er nog niet klaar voor, nu, vijftien jaar na de dood van Mel Lewis, wel. Joris speelde vorig jaar tijdens het Blue Note Records Festival al eens in Gent met het Vanguard Jazz Orchestra.

Heeft u jazznieuws? Ruim 2.700 JAZZFLITS-abonnees in Nederland en België lezen het graag! Ons mailadres: redactie@jazzflits.nl.

PRIJZEN VERVOLG

TROMPETTIST RIK MOL KRIJGT ZEEUWSE STIMULERINGSPRIJS

Trompettist Rik Mol krijgt de Stimuleringsprijs 2008 van het Prins Bernhard Cultuurfonds Zeeland. De Zeeuw - Mol komt uit 's-Heer Arendskerke - ontvangt de prijs voor zijn 'bijdrage aan de vernieuwing van de jazzmuziek'. De prijs, 10.000 euro, wordt 2 oktober in het Terneuzense jazzpodium Porgy en Bess uitgereikt door commissaris van de koningin K. Peijs.

Met de prijs spreekt het fonds onder meer waardering uit voor de wijze waarop Rik Mol zijn muziek toegankelijk maakt voor een jong publiek: "Door deze te vermengen met invloeden vanuit de pop, hiphop, funk en dance ontstaat een eigen geluid dat zeer aantrekkelijk is." Het prijzengeld is bedoeld voor de cd die Rik Mol momenteel maakt als opvolger van zijn debuutalbum 'What's On Tonight'. Daarop zal hij te horen zijn met leden van de formatie Jamiroquai en ook Candy Dulfer levert een bijdrage. Het Prins Bernhard Cultuurfonds zal de cd ter beschikking stellen aan Zeeuwse muziekdocenten en -podia.

De Stimuleringsprijs is in 1999 ingesteld en wordt in principe jaarlijks uitgereikt. De prijs kan worden toegekend aan projectvoorstellen op het gebied van onder meer wetenschap, literatuur, beeldende kunst, dans, muziek en muziektheater.

OVERIG

ORRIN KEEPNEWS: LAGE GAGES MUSICI DEDEN JAZZ IN JAREN VIJFTIG BLOEIEN

Omdat musici na de oorlog lage gages vroegen voor lp-opnamen, kon de jazz in de jaren vijftig bloeien. Dat stelt producer Orrin Keepnews (85) in de Wall Street Journal van 9 september: "Voor maar 250 dollar kon je al een trio inhuren voor een sessie en het aantal onafhankelijke jazzlabels kon daardoor snel groeien."

Samen met Bill Grauer begon Orrin Keepnews in 1953 het label Riverside Records. Aanvankelijk om muziek uit de jaren twintig en dertig opnieuw uit te brengen, maar legendarisch geworden door de catalogus met onder anderen Bill Evans, Thelonious Monk, Cannonball Adderley en Wes Montgomery. Keepnews betaalde indertijd 41,25 dollar voor een begeleider en het dubbele voor een leider. Voor die bedragen had hij de musici drie uur tot zijn beschikking. Door de lage productiekosten was het mogelijk platen te maken, want de verkopen van de langspeelplaten, een toen net nieuwe geluidsdrager, waren niet om over naar huis te schrijven. Het gemiddelde per album lag tussen de twee- en vijfduizend stuks. Volgens Keepnews ging het toen echter niet in de eerste plaats om het geld: "We were far more interested - naïve as it may sound, naïve as it was - in the art form. Our first set of goals, literally, were 'Let's be able to sell enough copies of record No. 1 to be able to finance record No. 2'." Pas eind jaren vijftig maakte hij zijn eerste klapper met Cannonball Adderley's 'Live at the Jazz Workshop'. Die plaat ging zo'n vijftigduizend keer over de toonbank: "(It) was the first record that I did that sold enough so that I could be accused of 'selling-out'. It was a huge hit, for its time and place."

NIEUWSflitsen

Nieuwe reeks Sunday Night Jazz van start

Het nieuwe seizoen van de reeks Sunday Night Jazz start 28 september in de Amsterdamse club Panama*. Die avond treedt onder anderen zangeres Denise Jannah op. Sunday Night jazz vindt elke laatste zondag van de maand plaats. Het biedt een mix van jong talent en gevestigde namen. Organisator van de reeks is contrabassist René van Beek. (<http://www.iazz-in-amsterdam.com/>)

Festival Pure Jazz gaat jaarlijks prijs uitreiken

Het Haagse festival Pure Jazz gaat vanaf volgend jaar een jaarlijkse stimuleringsprijs uitreiken aan 'talent dat zich op innovatieve wijze bezighoudt met jazzmuziek in de brede zin des woords'. De winnaar van de Pure Jazz Not Jazz Award krijgt een beeldje van kunstenaar Rogier Ruys.

Boek over vijftien jaar JazzLab Series verschenen

Het wel en wee van de Vlaamse JazzLab Series is gedocumenteerd in een boek met als titel 'JazzLab Series 1993-2008'. De uitgave bevat een geschiedenis en beschouwingen over wat JazzLab Series heeft betekend voor de jazzscene in België. Die betekenis is voor Mik Torfs, coördinator van de JazzLab Series, duidelijk. Hij noemt de reeks in het voorwoord 'een waar platform ter ondersteuning van de Belgische jazz'. Verder bevat 'JazzLab Series 1993-2008' bijdragen van onder anderen Didier Wijnants (recent De Morgen) en Frederik Goossens (Klara, Jazzmozaïek). Voor de foto's tekenden onder anderen Jos L. Knappen en Bruno Bollaert. Onder de vlag van de JazzLab Series toeren negen Belgische groepen (maandelijks van september tot mei) in reeksen van zes tot twaalf concerten. Twintig cultuur- en kunstcentra, in Vlaanderen en Brussel, bieden de reeks een podium. (<http://www.jazzlabseries.be/boek>)

STRAIGHTAHEAD(?)

Door Jaap Lüdeke

NIEUWE OPNAMEN VAN PARKER EN GILLESPIE

Uptown Records weet via eJazzRadio te melden dat er in hun Flash Back Series twee fantastische producties zijn uitgebracht. Van de Dizzy Gillespie Big Band (juni 1946) is dat 'Showtime at the Spotlite', een dubbel-cd. Die registraties van Jerry Newman zijn voor een klein deel eerder uitgebracht op het label Hi-Fly (H-01). Op de dubbel-cd staan maar liefst 26 titels. Ze zijn digitaal gerestaureerd en naar verluidt in prima conditie. De drummer is Kenny Clarke en ook pianist John Lewis, bassist Ray Brown en vibrafonist Milt Jackson zijn van de partij. Die vier vormden later nog het Milt Jackson Quartet, en weer iets later het Modern Jazz Quartet, dan met bassist Percy Heath. De cd van Charlie Parker is getiteld 'Jam Session nr. 3: Dixieland vs Bebop'. Plaats en datum: Washington (D.C.), 23 mei 1948. Deze informatie is niet te vinden in de 'Bird Lore' van Piet Koster. In artikelen wordt er met groot enthousiasme geschreven over de bijdragen van Parker tijdens de jamsession.

BARRY HAY OP BLUE NOTE

Het zal wel een geste zijn van Blue Note Records in de VS om in Europa met enige regelmaat Europese musici op cd te zetten. Overigens gebeurt dat niet met de bedoeling om die Europeanen ter promotie van hun product een wervende tournee in de VS aan te bieden. Of het zou aan de Italianen Stefano di Battista en Gianluca Petrella moeten zijn. Die zitten op het Italiaanse Blue Note. Ook in Finland doet de lokale Blue Note iets voor nationaal jazztalent. Ronduit bevreemdend is het dat, na Trijntje Oosterhuis, nu 'Golden Earring' Barry Hay met de Metropole Big Band op dat vermaarde Amerikaanse jazzlabel zingt. Het begrip jazz is behoorlijk rekbaar tegenwoordig, maar in dit geval wordt het wel erg ver opgerekt. Het is te betreuren dat Blue Note (EMI) Nederland de enorme kansen laat liggen om het vele 'echte' Nederlandse jazztalent te promoten. Misschien heeft die rare beslissing om Hay op hun cd te zetten wel iets te maken met het vertrek daar van de Senior Manager, Jeroen van Riel. Hij stapte op 1 oktober over naar Foreign Media Music.

JASPER BLOM PLAYS DEBUSSY

Saxofonist Jasper Blom (1965) is dezer dagen en de komende maanden aardig bezet met optredens in de Laetitia van Krieken Big Bang, de David Kweksilber Improv Big Band en de grote formatie Spinifex. Bovendien kan hij uitzien naar een uitgebreide tournee met het Pierre Courbois 5/4 Sextet; dat ter gelegenheid van de VPRO/Boy Edgar Prijs 2008 die Courbois kreeg. Maar ondertussen is Jasper toch ook al bezig met een nieuw project. Hij gaat namelijk volgend jaar van start met een formatie die uitsluitend werk van Claude Debussy zal uitvoeren. De bezetting van het kwintet luidt Jasper Blom en Joris Roelofs (saxen en klarinet), Kris Goessens (piano), Clemens van der Feen (bas) en Joost Lijbaart (drums). Welk repertoire van Debussy op de lessenaars komt te staan is vooralsnog onbekend.

MARIA SCHNEIDER OP MEZZO TV

Het de laatste jaren met prijzen overladen orkest van Maria Schneider is in de nacht van 2 op 3 oktober (01.00 uur) te bewonderen op het Franse tv-kanaal Mezzo. De uitzending is een reportage van het Franse Jazz à Vienne Festival 2008. Later die nacht (04.00 uur) wordt de documentaire 'Listen Up!' over het leven van Quincy Jones vertoond. Van 3 op 4 oktober (aanvang 02.00 uur) is Benny Golson te zien, van 4 op 5 (middernacht) speelt Chocho Valdes. De volgende nacht zijn er optredens van de gitaristen John Abercrombie en Bill Frisell, elk van een half uur. In JazzFlits 103 werd al gemeld dat Mezzo eind december met een Nederlandse versie komt. Het is te hopen dat die in breedbeeld wordt uitgezonden. De jazzprogramma's hoeven ook niet altijd in het holst van de nacht te worden uitgezonden, lijkt mij. Maar daar komt de omroep politiek al om de hoek kijken...

TROMPETTIST ERIC VLOEIMANS NAAR DE VS

Wie zeer binnenkort naar New York vertrekt, moet de avond van 25 september absoluut vrij houden. De carrière van trompettist Eric Vloeimans is namelijk in een stroomversnelling terechtgekomen: hij kreeg, nota bene van zijn collega Dave Douglas, de eervolle uitnodiging in de New Yorkse Jazz Standard deel te nemen aan het 'Festival of New Trumpets' (FONT) dat daar van 25 tot en met 28 september wordt gehouden. De andere trompettisten die avond zijn Ingrid Jensen en Tim Hagans. Zij worden bijgestaan door pianist Gary Versace, bassist Matt Clohesy en drummer Jon Wikan.

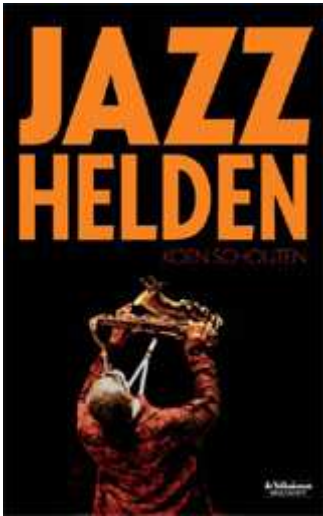
Dit festival is voor Eric Vloeimans slechts een nieuw begin. Want zijn Trio Fugimundi, met Harmen Fraanje en Anton Goudsmit, maakt in oktober (9 - 21) ook nog eens een Amerikaanse tournee. Die voert naar onder meer Washington (D.C.), Detroit, Oakland (Yoshi's) en Seattle. Fans van Vloeimans (ik ook) waren er al tijden van overtuigd dat dit soort prestigieuze optredens niet lang meer op zich zou laten wachten. Tot die fans behoort dus ook de beroemde trompettist Dave Douglas.

Jaap Lüdeke is jazzjournalist en presentator/samensteller van het radioprogramma 'Lüdeke Straightahead(?)' (iedere eerste en derde zondag van de maand om 16.00 uur op Radio 6 en de klok rond op de pc via <http://www.concertzender.nl/rod.php?theme=5> (klik hier).

JAZZ OP PAPIER

Door Jan J. Mulder

DE NATUURLIJKE ROOTS VAN ELKE TWINTIGER

Fred van Doorn noemde zijn eerste boek 'Jazz Heroes' en het begrip 'helden' kwam nog eens terug in de ondertitel. Ik voel me altijd wat ongemakkelijk bij dat woord. Van Dale omschrijft het onder meer als 'iemand die uitmunt in grootse daden'. Sporthelden, filmhelden, oké, maar jazzhelden? Het schuift mij te veel aan bij de idolatie van pubers die er plaatjes van verzamelen. De jazz is volwassen geworden, zo ook de liefhebber. En nu gebruikt Koen Schouten het opnieuw, voor zijn portretten. Ze zijn geschreven gedurende de laatste acht jaar en gebundeld tot een veelkleurig gezelschap. Er zijn acht Nederlanders bij, vooral diegenen die door woord of gebaar al geruime tijd aan de weg timmeren, drie Europeanen en negen Amerikanen, met als outsider het voormalig tieneridool Paul Anka.

Schouten geeft in zijn inleiding wel een zeer blij beeld van de jazzsituatie van dit moment. Lees je verder, dan blijkt zijn begrip van deze muziek een wel zeer ruime. Twee generaties beoefenaars hebben de popmuziek nu met de paplepel ingegoten gekregen en het valt hen moeilijk zich aan die invloed te onttrekken. Ja, dat zal niet eens in hen opkomen. Voor iemand die sinds het begin zich verre heeft gehouden van alles wat naar popmuziek zweemt, is elke avance vanuit de jazz verwerpelijk. In een recent basisboek – waarover een andere keer wellicht meer – zegt Christopher Meeder het zo: "When musicians began to take up the electric instruments, straight eight-notes, and backbeats of rock and funk, creating what they called 'jazz rock', [...] or more simply 'fusion', many jazz purists cried foul." Schouten, die zelf tot de jongste generatie hoort, vindt het dan ook niet alleen logisch dat de meeste muzikanten in deze bundel in meer of mindere mate banden hebben met popmuziek, maar omarmt dat ook. Hij spreekt over de muzikanten als "succesvolle herrieschoppers. Letterlijk soms, en dat is lekker. Gooi maar wat rock-'n-roll-attitude in die jazz." De term herrieschoppers zal niet zonder enige ironie zijn gebruikt, maar gezien zijn eerdere uitlatingen in de dagbladers, die af en toe de wenkbrau-

wen deden fronsen, durf ik dat niet met stelligheid te bewerken. In dit licht bezien valt het nog mee dat de groep behandelde muzikanten niet tot een groter allegaartje is geworden.

Dit alles neemt niet weg dat de verhalen vlot geschreven zijn en een ervaren journalistieke aanpak verraden. Met instemming haal ik dan ook uit de werftekst: "Op een innemende, eigenzinnige en opgewekte manier portretteert Schouten de hoofdrolspelers en legt hij bloot wat hen drijft. Het zijn menselijke verhalen." Daar kunnen we aan toevoegen: de musici staan garant voor ferme uitspraken. Misha Mengelberg: "Publiek wil graag belazerd worden." Branford Marsalis: "Toen ik in de jaren tachtig populair werd, was ik een kloterige saxofonist." James Carter: "Er bestaat een boek met uitgeschreven solo's van mij [...] Als je het mij vraagt, gaat de muziek naar de kloten van dat geïnstitutionaliseer." Het interview met Jamie Cullum eindigt zo: "Het is open muziek. Je kunt er elementen van rock, pop en hiphop in stoppen zonder dat het daaronder lijdt." En dan zijn we weer terug bij de inleiding.

Elk hoofdstuk wordt gevolgd door een subjectieve levensloop in vogelvlucht, en wordt voorafgegaan door zo-maar-een-foto met daarin de naam van de hoofdpersoon gemon-teerd. De ruimte die hierdoor en door de blanco pagina's wordt ingenomen reduceert het aantal van bijna 190 bladzijden tot een hoeveelheid tekst van nauwelijks 150. De uitvoering is niet geheel feilloos. De vertaling van het interview met Lee Konitz bevat een rare zin: "Uit een ooghoek zag ik dat Keith [Jarrett] wel een soort van stond te lachen." En voor de stad Firenze bestaat een Nederlands equivalent: Florence. En, zoals eerder betoogd, de mededeling 'Strange Fruit, één van de weinige nummers die Holiday zelf heeft geschreven' is onjuist. Zowel tekst als muziek zijn van Lewis Allan, ofwel Abel Meerpol. (Alleen aan dit nummer en zijn ontstaan wijdde David Margolick een apart boekje – Philadelphia: Running Press, 2000). Maar er is nog iets. De wijze waarop deze onjuistheid is verpakt, suggereert, nu ieder beginnend jazz-zangeresje denkt haar eigen repertoire te kunnen schrijven, dat dat voorheen ook het geval was.

Wel, noem ze maar op: Lee Wiley, Mildred Bailey, Ella Fitzgerald, Anita O'Day, June Christy, Chris Connor, Sarah Vaughan, Carmen McRae, Carol Sloane, Rita Reys ... geen een schreef de muziek van haar nummers zelf. Ook in het schrijven van de lyrics zijn uitzonderingen schaars: Peggy Lee schreef er een paar, onder meer 'I'm gonna go fishin'' op muziek van Duke Ellington, en enkele in samenwerking met haar man Dave Barbour, Carmen McRae maakte songversies van de instrumentals van Monk. In NRC Handelsblad ging Amanda Kuyper in een bespreking van Fay Claassens cd met repertoire van een van Amerika's grootste songschrijvers, Cole Porter, onlangs zelfs nog een stuk verder: "Claassen componeert zelf, maar laat zich vaker horen met oude jazzsongs. Het is een twijfelachtige richting die helaas veel jazzvocalisten volgen."

Behalve van de genoemden bevat het boek portretten van Han Bennink, Steven Bernstein, Willem Breuker, Hans Dulfer, Richard Galliano, Benjamin Herman, Instant Composers Pool, Pat Metheny, Enrico Rava, Rita Reys, Sonny Rollins, Ned Rothenberg, Rudy Van Gelder en Eric Vloeimans.

Koen Schouten. Jazzhelden : interviews. – Amsterdam : de Volkskrant ; Meulenhoff, 2008. – 188 p. – ISBN 978-90-290-8159-7 pbk. Prijs 15 euro.

CD-RECENSIES

SPINIFEX ORCHESTRA

Triodia

Karnatic Lab (www.karnaticlabrecords.com)

Het negenkoppige Spinifex Orchestra is het vlaggenschip van het Amsterdamse muzikanteninitiatief Karnatic Lab. Als zodanig vertegenwoordigt het de waarden die de basis vormen voor zijn concerten, festivals en andere samenwerkingen. Uitgangspunt voor improvisatie is vooral de Zuid-Indiase muziek, met z'n complexe ritmiek, zwevende stemming en hoge versieringsgraad. In de muziek van het Spinifex Orchestra is overigens geen (pseudo-)Indiase muziek terug te vinden. Het gaat hem vooral om die drie hoofdelementen. Al in het openingsstuk van de cd 'Triodia', 'No "What if..."' van Oguz Büyükerberber, zijn die in ruime mate terug te vinden. Een uiterst complexe, oneven ritmiek, met veel wisselingen in zowel sfeer, ritme als dynamiek zorgt ervoor dat je voortdurend op het puntje van je stoel zit. Spinifex maakt hier ook al duidelijk dat een andere belangrijke rol in hun muziek is weggelegd voor de verstandhouding tussen compositie en improvisatie. Büyükerberbers stuk klinkt behoorlijk uitgedomineerd en welhaast symfonisch. 'Not Pseudopetiolate Triodia 2' van fluitist Ned McGowan laat bijvoorbeeld veel meer ruimte voor improvisatie als bouwblok van de totaalcompositie. Verder leveren ook groepsleden Tobias Klein, Gijs Levelt, Jasper Blom en Joost Buis composities aan het ensemble. Erg leuk is 'Entoto Mountain' van de laatstgenoemde. Een heerlijk Shadows-gitaartje (bespeeld door Raphael Vanoli), een solo van saxofonist Blom die een goede balans houdt tussen sensueel en grommend, en welhaast Ellingtoniaanse blazersarrangementen. Buis soleert zelf naar hartelust in het langzame 'Pétroles de Bakou' van Klein, en Vanoli heeft opnieuw een belangrijke rol in het rockachtige 'Thorny Devil' van Levelt. Met deze eersteling heeft het Spinifex Orchestra een duidelijk statement afgeleverd met spannende, eclectische muziek waarin het nog het meest in de buurt komt van stadgenoot Tetzepi. Dat een aantal bandleden ook een verleden bij dat orkest hebben, is dan ook niet zo vreemd.
(Herman te Loo)

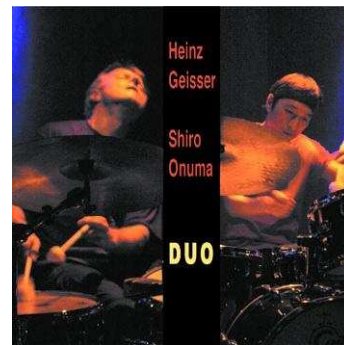
WADADA LEO SMITH GOLDEN QUARTET

Tabligh

Cuneiform Records (www.cuneiformrecords.com)

Wadada Leo Smith is misschien wel de meest ondergevalueerde trompettist/componist in de VS. Hij loopt al jaren mee, eerst als lid van de AACM, later in en rond New

York. Dit Golden Quartet is de tweede versie van een supergroep waarmee Smith zijn ideeën over compositie en improvisatie vormgeeft. Met pianist Anthony Davis, bassist Malachi Favors en drummer Jack de Johnette had hij inderdaad al goud in handen. Maar de opvolgers, Vijay Iyer (keyboards), John Lindberg (bas) en Ronald Shannon Jackson (drums) mogen er ook zijn. De vorige versie van de groep is op deze eerste (live opgenomen) cd 'Tabligh' aanwezig in de vorm van een compositie met de naam 'De Johnette'. Het is vooral een eerbetoon aan 's mans muzikale opvattingen, die ritmisch, melodisch en compositorisch immers sterk zijn. Het stuk verrast in z'n open structuur en Cecil Taylor-achtige loopjes, na de opener, 'Rosa Parks'. Dat stuk droeg Smith op aan de vrouw die met haar weigering om in 1955 achterin de bus te rijden de burgerrechtenbeweging inspireerde (en die in 2005 overleed). Muzikaal komt de geëngageerde Smith hier uit op muziek die verwant is aan Miles anno 'Filles de Kilimanjaro' en 'In A Silent Way'. Tintelende Fender Rhodes van Iyer, een pompemde maar ook melodieuze bas van Lindberg en drumwerk van Jackson die straffe ritmen neerlegt, maar ook Smiths trompetlijnen spiegelt en puncteert. Na een indrukwekkende bassolo van Lindberg in 'Caravan of Winter' sluit de cd af met het lange titelstuk, dat atmosferisch en mysterieus opent met synthesizer en gestopte trompet. Dan zet de bas zangerig in, switcht Iyer naar piano, en mag Jackson lekker loos gaan. Een sublieme, rijpe cd van vier topmuzikanten
(Herman te Loo)

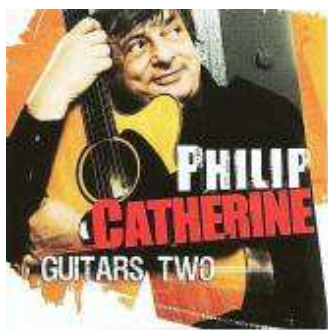
HEINZ GEISSER/SHIRO ONUMA

Duo

Leo Records

De Zwitserse drummer Heinz Geisser is vooral bekend van het Collective 4tet, waarmee hij vier fraaie cd's voor Leo Records maakte. Voor een korte tournee in Japan speelde hij duetten met zijn collega Shiro Onuma. Beide slagwerkers zijn van het energieke soort, en met de intensiteit van deze cd 'Duo' zou je een middelgrote stad van stroom kunnen voorzien. Dat is tegelijk de kracht en de zwakte van 'Duo'. Soms beginnen de twee subtiel, met wat klapjes en veegjes, maar al snel pakken ze een soort forward motion op, die ze zelden of nooit loslaten. Met drie stukken tussen de 13 en 21 minuten is dat dan wel erg veel van het goede. Slechts zelden nemen ze gas terug, terwijl dat nu juist zo spannend kan zijn. Voor echte drumliefhebbers best een leuke plaat, maar voor de modale jazzliefhebber is het, om met Wim T. Schippers te spreken, 'evengoed nog een hele zit'.
(Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG

PHILIP CATHERINE
Guitars Two
Dreyfus

'Guitars Two', de titel van de nieuwe cd van gitarist Philip Catherine, verwijst naar 'Guitars', de langspeelplaat die in 1975 van hem verscheen. Op die plaat werd hij op onderdelen nog terzijde gestaan door andere musici. Op de cd, opgenomen in 2007, speelt hij echt alleen. Catherine heeft het repertoire met grote zorgvuldigheid samengesteld en opgenomen. Hij heeft zelf eerst de gitaarbegeleiding opgenomen. Vervolgens heeft hij daar de melodie en zijn improvisaties overheen gespeeld. Het procédé is goed uitgepakt; je mist geen basis van bas en drums. 'Guitars Two' is een ingetogen cd met een warme klank en mooie melodien. Catherine heeft bescheiden gebruik gemaakt van elektronica. In bijvoorbeeld het openingsnummer 'Toscane' en in 'Pourquoi' past hij die hulpmiddelen met mate toe. Je kunt stellen, dat op deze cd de 'Groove' en de 'Quiet Moments' samenvallen. Vooral in 'Pendulum' komt dit mooi naar voren. Aan het eind van de plaat komen een paar klassiekers om de hoek kijken. Zijn interpretaties van Stephane Grapelli's 'Souvenirs de Villingen' en van 'Skating in Central Park' van John Lewis, geven aan hoe liefdevol deze gitarist met zijn gitaar omgaat hoe hij deze laat zingen. Door de intieme setting vereist deze cd rust bij het afluisteren. Dan kun je er voluit van genieten. (Hessel Fluitman)

MAHOGANY FROG
DOS
MoonJune

Deze cd 'DOS' krijgt van mij in elk geval de prijs voor het lelijkste hoesje van het jaar (dat wordt vast niet meer overtroffen). Toch past het hoesje wel bij de muziek - niet dat die overloopt van lelijkheid, overigens. Het Canadese kwartet Mahogany Frog maakt postmoderne progrock die zich nergens voor schaamt. Recht voor z'n raap en bij tijd

en wijle lekker gruisig. Met het heftige, rockachtige 'G.M.F.T.P.O.' komt de groep meteen al uit de speakers denderen. Gaandeweg bewijzen de heren uit Winnipeg echter dat ze meer in huis hebben dan rauwheid. De karakteristieke tempo- en maatwisselingen beheersen ze tot in de puntjes, en met dynamiek weten ze ook wel hun weg. Gelukkig is er daarnaast ook de nodige humor, zoals in de geestige Ennio Morricone-pastiche 'Last Stand at Fisher Farm', waar je elk moment Charles Bronson om de hoek kunt verwachten. Met deze combinatie van elementen is Mahogany Frog een soort ruiger broertje van bands uit de jaren zeventig als Supersister en Hatfield and the North, en voor liefhebbers van dit genre dus zeker aanbevolen. (Herman te Loo)

**FRANÇOIS CARRIER/MICEL LAMBERT/
JEAN-JACQUES AVENEL**
Within
Leo Records

De Franse bassist Jean-Jacques Avenel wordt zeer gewaardeerd onder collega's. Wie dit trio hoort, begrijpt weer eens waarom. In juni 2007 was hij te gast bij de Frans/Canadese saxofonist François Carrier en diens vaste drumpartner, Michel Lambert. Wie deze cd 'Within', met opnamen uit Calgary hoort, vermoedt echter een trio dat al jaren op elkaar is ingespeeld. En dat is natuurlijk voor een groot deel op het conto van Avenel te schrijven. De Fransman beschikt over een prachtig groot basgeluid, en een minstens even groot paar oren. Alert en fijnzinnig reageert hij op de muzikale bijdragen van de bepaald niet malse triopartners. Want Carrier en Lambert zijn subtiele muzikanten, die het idioom van de vrije improvisatie subtiel invullen. Carrier fraseert behoedzaam, een beetje à la Steve Lacy, en Lambert weet ook in de heftigere passages zijn spel transparant te houden. Mooi ook hoe de beide Canadezen niet voor de gemakkelijkste weg kiezen als halverwege 'Part 2' Avenel de kalimba (Afrikaanse duimpiano) ter hand neemt. Geen pseudo-Afrikaanse muziek, maar dezelfde smaakvolle, melodieuze, open improvisaties als op de rest van de cd. (Herman te Loo)

MARKTPLAATS.NL
Gemaakt voor elkaar

TE KOOP AANGEBODEN! CUBOP CITY BIG BAND.

Wegens stopzetting OCV subsidie.

Goed draaiende 20 mans Salsa en Latin Jazz Big Band.
Internationaal top orkest met veel concerten, tours en 5 cd's.
6e cd op komst!

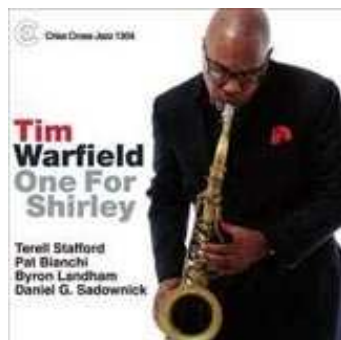
Nu of nooit!

(Geen inruil mogelijk)

Voor meer informatie kijk op www.tamtamproductions.com

Uit protest tegen de stopzetting van de jaarlijkse subsidie door het Nederlands Fonds Voor Podiumkunsten, heeft de Cubop City Big Band zichzelf op 5 september 't.e.a.b.' op de website Marktplaats te koop aangeboden. Op vrijdag 12 september hadden negentig mensen gekeken, maar was nog geen bod uitgebracht...

CD-RECENSIES VERVOLG

TIM WARFIELD One for Shirley Criss Cross

Eind jaren negentig speelde saxofonist Tim Warfield met organiste Shirley Scott (1934-2002). Dit album 'One for Shirley' is een postuum erbetoon aan haar. Warfield zegt dat het een eer is de laatste tenorsaxofonist te zijn die met haar speelde in een imposante reeks met onder anderen Coleman Hawkins, Buddy Tate en Stanley Turrentine, die overigens in 1960 met Shirley Scott trouwde. Pat Bianchi heeft de taak Scott's rol te vervullen op zijn Hammond-B3. Hij doet dat heel verdienstelijk. Zijn spel is heel swingend en zelfs op de achtergrond is hij funky. 'One for Shirley' bevat een interessante repertoirekeus: de pophit 'The Beat Goes On' van Bono, de klassieker 'Stomping At The Savoy' en 'Oasis' van Shirley Scott. Daarbij vier stukken die Warfield zelf schreef. Het titelstuk is er één van; een up-tempo hardbop-stuk waar de vonken vanaf vliegen. Warfield speelt in dat stuk een ongekend groot aantal noten in korte tijd. Topsport. Trompettist Terell Stafford is al net zo vlug. En ten slotte is de solo voor het Hammond-orgel eigentijds en heeft die een onderscheidend karakter. De leider en Stafford werken heel sterk samen. Soms unisono en soms als tegenhangers. Ten slotte zijn er drummer Byron Landham en Daniel G. Sadownick die percussie speelt op drie stukken. De Hammond-B3 is weer helemaal hip, maar het draait op 'One for Shirley' toch om het sterke saxofoonspel van Tim Warfield.

(Peter J. Korten)

SEAN NOONAN'S BREWED BY NOON Boxing Dreams Songlines

Drummer Sean Noonan brengt met 'Boxing Dreams' een derde cd uit in zijn serie die hij zelf 'wandering folk music' noemt. En dat is een merkwaardig brouwsel, om de naam van de groep even in het Nederlands te gebruiken. Zo horen we af en toe Ierse folkmelodieën die je naar de keel grijpen, zoals 'Mayrose'. Susan McKeown zingt het heel puur, en de microtonaal gestemde altviool van Mat Maneri past daar op ontroerende wijze bij. Maar dan is er ook de Malinese zang van slagwerker Abdoulaye Diabaté, die ineens volkomen onverwacht in de rauwe rock van het titelnummer binnenvalt. In 'Crazy Legs' hebben we dan weer een Afrikaanse beat met Engelstalige zang. Op het gitarenfront heeft Noonan een koningskoppel tot zijn beschikking in Aram Bajakian (al jaren zijn vaste maatje) en Marc Ribot, die met z'n onmiskenbare geluid de totaal-sound kruidt. Met Jamaladeen Tacuma en Thierno Camara

staan er ook twee beesten van bassisten, zodat de zware rockpassages stijf staan van de energie. De composities van Noonan zorgen er echter wel voor dat het nergens helemaal uit de bocht vliegt. Enerverend is het allemaal wel, en dat zal live nog een paar graadjes spannender zijn. Gelukkig is de band binnenkort in onze contreien te bewonderen. Op 1 oktober speelt het ensemble in Paradox (Tilburg), op 2 oktober in het Zuiderpershuis (Antwerpen), op 3 oktober in Rasa (Utrecht) en ten slotte op 4 oktober in het Bimhuis (Amsterdam).
(Herman te Loo)

THE CLAUDIA QUINTET Semi-Formal For Cuneiform Records (www.cuneiformrecords.com)

Het is opvallend hoe vaak componerende drummer/bandleiders een orkestrale manier van werken hebben. Van Gerry Hemingway, Bobby Previte en Joey Baron wisten we dit al, maar ook de New Yorker John Hollenbeck mogen we aan dit rijtje toevoegen. Zijn Claudia Quintet is bepaald geen verzameling van egotrippende solisten, maar een hecht ensemble, dat vooral bedreven in teamspel. Met een bezetting van klarinet/tenorsaxofoon (Chris Speed), accordeon (Ted Reichman), vibrafoon (Matt Moran) en contrabas (Drew Gress) heeft hij voldoende gelegenheid om te kleuren.

Op de al wat oudere cd 'Semi-Formal' heeft Hollenbeck volgens een concept gewerkt waarbij tussen de complexe, drukke nummers die zijn handelsmerk zijn ook rustige stukjes zijn toegevoegd. Hij noemt het 'palate cleansers', een begrip uit de horeca: een gerecht dat de mond weer klaar moet maken voor een nieuwe smaak. Een mooi voorbeeld is 'Kord', waar langzame, rijke piano-akkoorden de stiltes ompelen. Het deed me een beetje denken aan Brian Eno's 'ambient music'-platen. Verder kruidt Hollenbeck zijn muziek met minimal music (vooral het vibrafoonspel van Moran roept sterke associaties op met de muziek van Steve Reich), jazz, avant-rock en gelukkig ook de nodige muzikale humor. De hectische grotestadsmuziek die aldus ontstaat, lijkt af en toe wat op die van stad- en labelgenoot Dr. Nerve.

Het recente 'For' dankt zijn titel aan twee zaken: Het klinkt als 'four', en dit is de vierde cd van de groep. Verder zijn alle nummers aan iemand opgedragen, het zesde nummer zelfs aan de luisteraar: 'For You'. Dit laatste is trouwens een prachtig, spannend en mysterieus nummer. Hollenbeck heeft gezorgd voor een elektronische tape die de basis vormt van een klanklandschap waarin af en toe de lage stem van Matt Moran losse woorden spreekt. Het lijkt een soort hoorspel zonder concreet verhaal. De hele cd is over het geheel genomen wat rustiger dan zijn voorganger. 'Rainy Days/Peanut Vendor Mash-up', bijvoorbeeld, ontvouwt zich langzaam en herbergt een fraaie klarinet-solo. Ook in 'This Too Shall Pass' is een belangrijke rol weggelegd voor Chris Speeds klarinet. Met de accordeon van Reichman zet hij lange lijnen onder de gestreken bas, terwijl Moran en de leider uptempo-patronen spelen. Een uiterst effectief, spanning verhogend effect.

De groep is binnenkort in Nederland te bewonderen: op 3 oktober in Tilburg (Paradox) en op 6 oktober in Eindhoven (Wilhelmina).
(Herman te Loo)

CD-RECENSIES VERVOLG

DUTCH JAZZ ORCHESTRA

Moon Dreams

The Rediscovered Music of G. Evans and G. Mulligan Challenge

Het Dutch Jazz Orchestra heeft zich gespecialiseerd in verdwenen of niet uitgevoerde muziek. Of het nu gaat om partituren van Jerry van Rooijen en Rob Madna, of om scores van Amerikanen als Billy Strayhorn, Boyd Reaburn of Mary Lou Williams, het Dutch Jazz Orchestra voert die muziek met veel liefde en zo authentiek mogelijk uit. Op de cd 'Moon Dreams' voert het orkest herontdekte arrangementen van Gil Evans en Gerry Mulligan uit. Deze arrangementen zijn oorspronkelijk geschreven voor het orkest van Claude Thornhill in 1947-1948 en 1953. Dat is dus rond de tijd dat deze twee ook voor de Birth of the Cool-opnamen van het Miles Davis Nonet arrangeerden. De cd is in 2006 opgenomen, nadat de stukken al enkele jaren periodiek op het repertoire van het orkest hadden gestaan. Het Dutch Jazz Orchestra heeft een weelderig geluid, waarbij de originele opnamen van Thornhill bleekjes afsteken. En dat is niet alleen een kwestie van een betere opnametechniek. Neem nou 'The Happy Stranger', in een arrangement van Gil Evans. De Thornhill-uitvoering is al een toonbeeld van nostalgie, verlatenheid en inkeer, maar het uitgebreide arrangement van het Dutch Jazz Orchestra schiept een weldadige rust. Niet alleen door een grondtoon van de tuba in het begin, maar ook door de achtergrondriffjes van de klarinetten. Rob van Bavel speelt de lineaire pianolijntjes van Claude Thornhill. In de 'Easy Living Medley' zijn drie stukken opgenomen. 'Easy Living', superieur gespeeld door Rob van Bavel boven een basis waar je u tegen zegt. De melodie van 'Everything Happens to Me' wordt gespeeld en omspeeld door gitarist Martijn van Itersen, in een wolk van welluidend koper. Na een uitgebreide bridge speelt het orkest tenslotte 'Moon Dreams'. Marco Kegel en Simon Rigter krijgen daarin even ruimte.

Een belangrijk stuk jazzgeschiedenis heeft op 'Moon Dreams' meer glans en verdieping gekregen. Zeer waardevol!

Niet alle stukken worden zo gedragen uitgevoerd als deze twee. Er wordt ook lekker stevig gespeeld. De arrangementen van Gerry Mulligan zijn vlotter, swingender, hebben wat meer drive. Maar dat is wel bekend van zijn muziek voor de Concert Jazzband, tien jaar later. Gil Evans heeft bovendien ook arrangementen gemaakt voor Parkerstukken als de 'Yardbirdsuite'. In het arrangement worden in eerste instantie de akkoorden van het stuk mooi uitgewerkt en pas in het laatste van de solo van de pianist duikt het thema op. Gil Evans wist van de hoed en de rand als het om regelrechte bebop ging.

Met 'Moon Dreams' heeft het Dutch Jazz Orchestra andermaal een bijzondere prestatie geleverd als het gaat om het opnieuw toegankelijk maken van verloren muziek. Een belangrijk stuk jazzgeschiedenis heeft hierdoor meer glans en verdieping gekregen. Zeer waardevol!
(Hessel Fluitman)

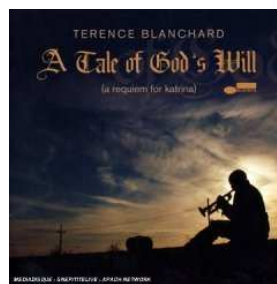
WWW.JAZZFLITS.NL

TOP JAZZALBUMS DOWNBEAT CRITICS

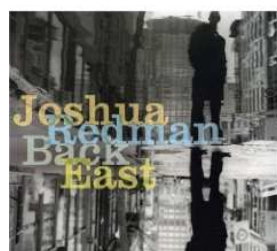
In het augustusnummer van het Amerikaanse jazzblad DownBeat was het weer tijd voor de jaarlijkse (56ste) Critics Poll. En om te zien welke van de tien volgens de critici beste albums in uw platenkast staan, een opgave:

1. **Maria Schneider**
Sky Blue (ArtistShare)
2. **Michael Brecker (postuum)**
Pilgrimage (Heads Up)
3. **Herbie Hancock**
River: The Joni Letters (Verve)
4. **Charles Lloyd**
Rabo de Nube (ECM)

5. **Terence Blanchard**
A Tale of God's Will (Blue Note)
6. **Fred Anderson/Hamid Drake**
From the River (Thrill Jockey)
7. **McCoy Tyner**
Quartet (McCoy Tyner Music)
8. **Keith Jarrett Trio**
My Foolish Heart (ECM)

9. **Joshua Redman**
Back East (Nonesuch)
10. **Joe Zawinul/WDR Big Band**
Brown Street (Heads Up)

Wellicht is dit in een of meerdere gevallen een reden om alsnog tot aanschaf over te gaan.
"One never knows, do one?" (Fats Waller).
(JL)

CONCERTVERSLAG

PURE JAZZ FESTIVAL

Datum en plaats: 13 september 2008, Den Haag.

Het Haagse Spuiplein was voor het Pure Jazz Festival omgetoverd in 'Central Park The Hague', met een kolossaal kunstgrastapijt. In een grote tent werden op zaterdag 13 september, de derde dag van het vierdaagse festival, drie concerten met 'pure jazz' gegeven. De tent had zelfs een heus balkon met Ikea-klapstoeltjes. De indeling en verlichting zorgden voor een intieme sfeer.

De opening was voor de **Beets Brothers**. Peter op piano, Marius op bas en Alexander op tenorsaxofoon. Omdat er geen drummende Beets is, was die rol weggelegd voor Joost Patocka. Terwijl er vroeger nogal eens artistieke onenigheid was, is er na vijftig jaar volgens Alexander 'een balans gevonden'. The Brothers speelden diverse stukken van Oscar Peterson. Het was duidelijk dat Peter de muzikale motor van het gezelschap was. Waar veel muzikanten juist gebruik maken van ruimte tussen de noten, is de pianist juist onvermoeibaar en energiek. Hij swingde zonder een moment rust. Marius keek zoals zijn broer het noemde, stoïcijns voor zich uit, maar speelde - zoals altijd - uiterst attent. Ook klonk het bekende 'Straight To The Heart' van altsaxofonist David Sanborn; jeugdsentiment voor de broers. Heel toepasselijke werd afgesloten met 'Reunion Blues', ook weer van Peterson.

Het tweede concert had een geheel ander karakter. Aankondiger saxofonist Bob Riger noemde de (Haagse) pianist **Wolfert Brederode** 'een fijnzinnig pianist'. Brederode had de uitdaging aangenomen een verfijnd concert te geven in een wat rumoeriger omgeving dan gebruikelijk. Terwijl sommigen uit het publiek sisten om zelfs de laatste die nog durfden te praten tot stilte te manen, speelde het kwartet delicate muziek. Subtiele improvisaties met een krachtige hoofdrol voor klarinettist Claudio Puntin, groeiden via een 'free'-stuk uit tot opzwevende jazz. Deze jonge musici hebben nu al een doorleefde sound en wisten zich succesvol aan te passen aan de ambiance.

Terwijl ondertussen de volle maan het kunstgras op het Spuiplein deed glanzen, speelde het kwartet van trompettist **Jeremy Pelt** (zie foto rechtsboven). Zijn band heet 'WiRED' wegens de elektronische effecten die hij aan zijn trompet toevoegt, de Fender Rhodes van Frank Locrasto en de elektrische bas van Gavin Fallow. De groep maakte hedendaagse progressieve jazz. Pelt joeg de groep aan met lange lijnen die over de vervormde klanken van de toetsenist werden gelegd. De manier waarop de leider reageerde op de tegendraadse, soms psychedelische muziek van de rest was sterk contrasterend doordat hij harde, klassieke, lange tonen blies. Alsof hij op een hoorn speelde. Achter de drumkit zat het 23-jarige drumwonder Dana Hawkins. Zijn spel was niet zo zeer verhalend, maar wel spectaculair snel! De groep begon steeds tijdens het applaus aan een nieuw stuk en liet zo geen stilte vallen. Pas na een klein uur ging het tempo (en het aantal decibellen) even onderuit in een stuk waarvan het thema frases bevatte die leken op 'Round About Midnight'. De toegift was 'Scorpio' van de laatste cd van 'WiRED'. Drie concerten vol Pure Jazz!

(Peter J. Kortens)

Trompettist Jeremy Pelt op het festival Pure Jazz.
(Foto: Stef Mennens)

JAZZ FOR OBAMA
A Concert for America's Future
featuring:

DEE DEE BRIDGEWATER DIANNE REEVES
BRAD MEHLDAU JOE LOVANO
ROY HARGROVE CHRISTIAN MCBRIDE
STANLEY JORDAN HANK JONES
CHARLIE HUNTER / DOUG WAMBLE DUO
BILAL / ROBERT GLASPER
STEFON HARRIS ROBERTA GAMBARINI
+ VERY SPECIAL GUESTS

WEDNESDAY, OCTOBER 1, 2008
92ND STREET Y (LEXINGTON AVENUE @ 92ND ST.)
TICKETS AND DETAILS ONLY AT:
www.jazzforobama.com

Ter ondersteuning van presidentskandidaat Barack Obama, geeft een aantal jazzmusici op 1 oktober een concert onder het motto 'Jazz for America's Future'. Van een vergelijkbaar initiatief als hart onder de riem voor zijn tegenstrever John McCain is ons niets bekend.

ZOEKFUNCTIE OP JAZZFLITS-WEBSITE

Op de **JAZZFLITS**-website kunt u alle oude nummers inzien. Om het u gemakkelijk te maken staat een zoekprogramma van Google op de site. U kunt daarin uw zoekterm tikken en krijgt vervolgens een overzicht van alle nummers van **JAZZFLITS** waarin het gezochte voorkomt.

THE JAZZ CONNECTION

Door Lex Lammen

OMKIJKEN

Jazzmuzikanten beweren vaak dat zij er niet van houden om zich te verdiepen in wat geweest is. "Then was then and now is now", weet je wel? Toch betrekken zij de traditie veel vaker in hun werk dan zij zich bewust zijn of toe willen geven. Ze kunnen ook moeilijk anders, want al wie zich voortbeweegt, dient zich rekenschap te geven van wat er achter hem/haar ligt. Eén van de belangrijkste attributen voor verkeersdeelnemers is per slot de achteruitkijkspiegel. Als die ontbreekt of niet gebruikt wordt, is de kans op ongelukken groot. Elk nieuwsbericht wordt gevuld met stomiteiten die voortvloeien uit onwetendheid.

Zijn we het tot zo ver eens, dan nu de reden voor deze overpeinzing: één van Gil Evans' mooiste arrangementen vind ik zijn bewerking van 'King Porter Stomp' uit het oeuvre van Jelly Roll Morton. Een grote bezetting met Cannonball Adderley op de voorplecht kwam daar vijftig jaar geleden de liefhebbers mee verwennen. Ook 'Willow Tree' (van Fats Waller), Handy's 'St.Louis Blues' en 'Struttin' with some barbecue' waren door Evans onder handen genomen, maar 'Porter Stomp' is voor mij de beste. Die Fontana 688003 ZL heeft dan ook een veilig plaatsje in de platenkast gekregen. Er bestaan ook latere versies van Evans' aanpassingen, bijvoorbeeld uit 1975, toen David Sanborn de partij van Cannonball mocht spelen, maar de bezetting uit '58 (met Art Blakey op de drumkruk) is onovertroffen.

Sindsdien ben ik gaan speuren naar meer van die oeroude stukken in nieuwe gedaante en dat heeft soms aangename verrassingen opgeleverd. Neem bij voorbeeld de 'Tiger Rag' van Nick LaRocca door een clubje met gitarist Barney Kessel, trombonist Frank Rosolino, saxofonist Ben Webster en pianist Jimmy Rowles (!) op Contemporary M 3603 uit '57 of - van recenter datum (1993) - Slide Hampton's 'Dedicated to Diz', met die waanzinnige 'break' door de gezamenlijke trompettisten in 'A Night in Tunisia'. Eén van die trompettisten was trouwens John Faddis, die zich op zijn beurt al eens bezig had gehouden met King Olivers 'West End Blues', waar Louis Armstrong indertijd zijn onuitwisbare stempel op had gezet.

Kortom, dit alles borrelde weer naar boven, toen ik voor een opname van Het Grote Geluid (te beluisteren op de ConcertZender op zondagmiddag 28/9 om 16.00 uur en verder op het web) een dubbel-cd van het Brussels Jazzorkest aan het verkennen was. Die 'De Werf'-cd nr. 29/30, is gevuld met muziek van en door trompettist Bert Joris met het terecht vermaarde Brussels Jazzorkest, aangevoerd door altsaxofonist Frank Vaganée. Prachtige muziek, neem dat van mij aan. Maar het vijfde nummer van de tweede cd spant de kroon, want dat baseerde Bert Joris op Django Reinhardts 'Nuages'. Daarmee is die plaat op mijn voorkeursplank komen te staan, naast Gil Evans, Slide Hampton en nog wat van die muzikanten met een open oor voor vroeger werk. Luister maar...

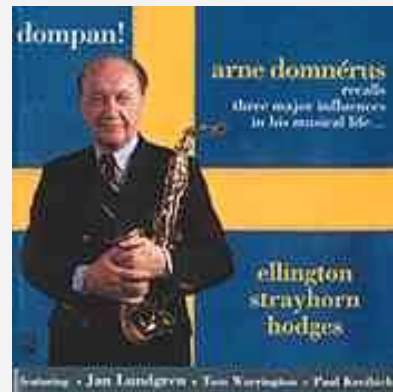
Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's 'Het Grote Geluid' en 'The Jazz Connection'. Zondag op Radio 6 en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van de ConcertZender [Klik hier: http://www.concertzender.nl/rod.php?theme=5](http://www.concertzender.nl/rod.php?theme=5).

NIEUWSflits

Pianist Hubert Nuss krijgt WDR-Jazzpreis

De Keulse pianist Hubert Nuss krijgt de WDR-Jazzpreis in de categorie 'jazzimprovisatie'. De Argentijnse Duitser Gabriel Pérez mag de prijs in de categorie 'jazzcompositie' in ontvangst nemen. De prijzen bedragen elk 10.000 euro en worden op 31 oktober in Keulen uitgereikt. De WDR-Jazzpreis is een prijs van de publieke omroep WDR.

OVERleden

Arne Domnérus, 2 september 2008 (83)

Altsaxofonist/orkestleider Arne Domnérus was een van de meest invloedrijke Zweedse jazzmusici. Hij richtte in de jaren veertig zijn eigen orkest op, waarmee hij in de Nalen jazzclub in Stockholm tal van Amerikaanse jazzmusici van naam begeleidde. Domnérus maakte platen met onder anderen James Moody, Art Farmer en Clifford Brown. De Zweed werkte met Charlie Parker tijdens diens Zweedse tournee in 1950. Van 1956 tot 1978 was Domnérus lid van de bigband van de Zweedse radio. Een van zijn meest succesvolle platen was 'Jazz at the Pawnshop', die hij met Bengt Hallberg, Lars Erstrand, Georg Riedel en Egil Johansen in 1976 maakte, en die zo'n half miljoen keer over de toonbank ging. Arne Domnérus tourde veelvuldig door de VS, Japan en Europa. Hij was al langere tijd ziek.

Pierre Van Dormael, 3 september 2008 (56)

Gitarist/componist Pierre Van Dormael won vorig jaar de Belgische Django d'Or, een prestigieuze jaarlijkse onderscheiding voor jazzmusici. Van Dormael was een invloedrijk figuur in de Belgische avant-garde. Zijn formatie Nasa Na Band werd als de wegbereider voor groepen als Aka Moon beschouwd. Met die groep speelde hij ook, evenals met Octurn en David Linx. Als componist tekende hij voor de muziek van onder meer de films 'Toto le héros' en 'Le Huitième jour', beide in de regie van zijn broer Jaco. Van Dormael leed aan kanker. Hij wist voor zijn dood nog drie projecten af te ronden: muziek voor een nieuwe film van zijn broer, het boek 'Four principles to understand music' en een album met zijn voormalige leerling, de Senegalees Hervé Samb.

Maandelijks wordt onze website zo'n 4.000 keer bezocht. Onze bezoekers lezen graag uw nieuws. Ons adres: redactie@jazzflits.nl.

INGEZONDEN

DE WIJZE VAN VERDELING VAN DE SUBSIDIES VOOR DE PODIUMKUNSTEN DOOR HET NFPK+

Michiel Scheen, oud-bestuurslid van de Beroepsvereniging van Improviserende Musici (BIM), stuurde ons zijn kijk op de verdeling van de subsidie door het Nederlands Fonds voor Podiumkunsten (NFPK+). Hij begrijpt dat doorstroming bij een gelijkblijvend budget betekent dat gevestigde namen moeten inleveren, maar hoopt dat de Tweede Kamer het kunstenbudget bij de begrotingsbehandeling verhoogt, zodat enkele 'opvallende' keuzes niet nodig zullen blijken:

"Het intrekken van de subsidie voor de 'Ton Koopmannen' en 'Willem Breukers' roept de vraag op waarom de Raad voor Cultuur en voorgaande staatssecretarissen hen al die jaren maar hebben laten 'doormodderen'. Waarom nu opeens dat radicale negatieve oordeel? Waarschijnlijk omdat bij de beoordeling door het NFPK+ andere criteria - zoals publieksbereik en bedrijfsvoering - plotsklaps doorslaggevend zijn geworden. Waar Koopman en Breuker hun gesubsidieerde carrière konden starten met lege zalen, wordt hen nu eindelijk de maat genomen die latere generaties al bij hun start wordt genomen. Het is spijtig dat de oude garde niet eenzelfde creatief ondernemerschap laat zien als hun opvolgers, maar het intrekken van de subsidie is wel fair als je doorstroming wilt binnen een gelijkblijvend budget (waarover later meer). Koopman en Breuker kunnen nu eventueel op projectbasis verder.

publieksbereik

Hoewel ik het intrekken van subsidies dus fair vind - hoe dramatisch ook voor de betrokkenen - zet ik mijn vraagtekens bij de criteria die het NFPK+ heeft gehanteerd. Bijvoorbeeld het publieksbereik. Koopman en Breuker hebben in al die jaren wel degelijk hun eigen publiek opgebouwd en vergroot. Om dan om die reden de stekker er uit te trekken, is ongeveer hetzelfde als tegen een celbioloog met zijn jarenlange gesubsidieerde carrière in de universitaire wereld zeggen: 'We stoppen ermee, had je maar een kant en klare wonderpil voor een hele hoop mensen moeten produceren'. Artistieke of wetenschappelijke innovatie in relatie tot 'maatschappelijke relevantie' wordt blijkbaar op verschillende momenten verschillend uitgelegd.

zichtbaarheid

Ook krijgen veel ensembles (waaronder Breuker) van het NFPK+ als kritiek, dat zij de laatste jaren 'niet zichtbaar zijn geweest op de Nederlandse podia'. Logisch, die waren er bijna niet meer! Als ik even inzoom op de gesubsidieerde jazzsector: al vanaf 1997 zijn er meerdere organisatorische wijzigingen in dit deel van het stelsel doorgevoerd. Tussen 1997 en 2001 zijn de concertsubsidies langs drie loketten gegaan, om uiteindelijk met een tijdelijke regeling bij het NFPK+ terecht te komen. Het aantal subsidiabele jazzpodia is intussen gedecimeerd. Directeur George Lawson erkent de malaise en wil daar de komende twee jaar wat aan gaan doen, beter laat dan nooit. Maar opvallend is dat nu ook 'het aanbod' (het aantal jazzensembles) meer dan gehalveerd wordt: van achttien in de vorige periode, naar acht ensembles nu. Is dit een self-fulfilling prophecy?

positie kleinschalige muziekpraktijk

Verder is de nieuwe verdeelsystematiek ongunstig voor de kleinschalige muziekpraktijk. Die wordt de toegang tot een veeljarig perspectief ontnomen, omdat deze praktijk per definitie niet in de Basisinfrastructuur (BIS) voorkomt. Naar de BIS gaat zo'n 75% van het cultuurbudget van minister Plasterk. Dat zijn veeljarige subsidies voor de grote instellingen, zoals de musea, symfonieorkesten, de Nederlandse Opera enzovoort. Waren voorheen deze vierjarige subsidies vermomd als structurele subsidies, nu is openlijk gekozen voor langjarige instandhouding. Subsidies voor de grote jongens zijn dus geen stimuleringsmaatregel meer, maar haast een uitkering 'voor het leven'. Het kan verkeren, want de Stichting Jazz in Nederland (SJIN) werd door staatssecretaris van cultuur Aad Nuis in 1997 nog verweten 'aan instandhouding van ensembles te doen'. Destijds het argument om de SJIN op te doeken ('Doodzonde', noemde trompettist en Edison-winnaar Eric Vloei-mans dit tien jaar later, in 2007, in het BUMA-magazine nog, want daarmee werden ook op zichzelf geëigende subsidietechnieken voor de jazzmuziekpraktijk beëindigd (de SJIN subsidieerde voornamelijk concerten, red.). Waar je vroeger een tweedeling in aanbod- en afnamesubsidies zag (ensembles, respectievelijk podia), zie je nu dus een tweedeling in de grote en de kleine jongens ontstaan. Door het gebrek aan continuïteit worden kleine jongens natuurlijk nooit groot en onderdeel van de BIS. Opnieuw een self-fulfilling prophecy?

belofte maakt schuld

Ten slotte: het is opvallend dat minister Plasterks eigen PvdA in al zijn laatste verkiezingscampagnes het kunstenbudget wilde opkrikken naar 1% van de rijksbegroting. Als dit gerealiseerd zou worden, zijn al deze 'opvallende' keuzes van het NFPK+ helemaal niet nodig. Wellicht nog iets om in de Tweede Kamer te bespreken naar aanleiding van Prinsjesdag?"

Michiel Scheen, Amsterdam

De redactie van JazzFlits behoudt zich het recht voor om ingezonden stukken in te korten, te redigeren of te weigeren en is niet verantwoordelijk voor de inhoud ervan.

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (redactie@jazzflits.nl). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Frank Huser, Peter J. Korten, Simon Korteweg, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting, Jan J. Mulder, Lo Reizevoort en Ab Schaap. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. De redactie is niet inhoudelijk verantwoordelijk voor de bijdragen van medewerkers. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **Website:** Henk de Boer. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

FESTIVALS

JAZZ BRUGGE 2008

Concertgebouw Brugge, Groeningemuseum

2 tot en met 5 oktober

(<http://www.jazzbrugge.be>)

Met onder anderen: Le Trio de Clarinettes, Aki Takase & Silke Eberhard, Bart Defoort, Rita Marcotulli, Bert van den Brink, Louis Sclavis, Henri Texier, Alexander von Schlippenbach, Barry Guy New Orchestra en Frank Vaganée & Zapp String Quartet.

In totaal biedt Jazz Brugge negentien concerten met musici uit elf verschillende landen: van intieme pianoconcerten en mainstream-jazz tot freejazz. Verder heeft het festival een tweedehands vinylbeurs en is een aantal exposities te zien, waaronder 'Jazz in Little Belgium', die de geschiedenis van de Belgische jazz in kaart brengt. Getalenteerde musici kunnen hun vaardigheden verbeteren tijdens workshops gegeven door docenten van de Vlaamse conservatoria. Ook geeft pianist Bert van den Brink een masterclass. Muziekfragmenten van optredende musici zijn te horen op: <http://www.jazzbrugge.be/jazzbrugge.be/muziek.html>.

JAZZ PROMENADE FESTIVAL 2008

Binnenstad Maastricht

9 tot en met 12 oktober

(<http://www.jazzmaastricht.com>)

Met onder anderen: Gare du Nord, BB Three, Sabine Kühlich & Joep van Leeuwen, Lavalu, Hans Dulfer, Mieke de Haan, Tineke Postma, Toon Roos/Hein Van de Geyn Kwartet, Paulus Schäfer Gypsy Band, Angelo Verploegen, Charli Green en het Tim Paters Quintet.

Tijdens de Jazz Maastricht Promenade wordt op enige tientallen plekken een bonte verzameling van de meest uiteenlopende soorten geïmproviseerde muziek geboden. De achttiende editie opent op donderdag met acht concerten, waaronder een optreden van Gare du Nord. Voor dat optreden moet entree worden betaald, alle andere concerten zijn gratis. Op zaterdag 11 oktober kunnen kinderen van 4 tot 16 jaar voor de vijfde keer deelnemen aan de workshops van Jazz by Kids. Het Jazz Promenade Festival verwacht 35.000 bezoekers.

JAZZ HOEILAART

Jezus-Eik

24 tot en met 27 september

(<http://www.jazzhoeilaart.be>)

Jazz Hoeilaart viert vier dagen lang haar dertigste verjaardag met de traditionele wedstrijd en optredens van Toots Thielemans (24/9), Tutu Puoane Quartet (25/09), Philip Catherine (26/09) en Lady Linn & her Magnificent Seven (27/09).

JAZZ IMPULS

dubbelconcerten

Voor de pauze:-1 / Na de pauze:-2

1. The Missionary band

2. Kim Hoorweg Band

27-09-08 CC Jan van Besouwhuis, Goirle*

19-10-08 Cultuurpodium Roepaen - Ottersum*

25-10-08 Theater Het Klooster - Woerden

31-10-08 Theater De Kolk - Assen

* in beide sets optreden van Kim Hoorweg

1. Sanna van Vliet Kwartet

2. JazzXpress van Eric Ineke

03-10-08 Theater De Regentes, Den Haag

15-10-08 Rijswijkse Schouwburg - Rijswijk

1. Dimitar Bodurov Kwartet

2. Margriet Sjoerdsma Kwintet

25-10-08 Parkstad Limburg Theaters - Heerlen

1. Esra Dalfidan Sextet

2. Tineke Postma kwintet

03-10-08 Musis Sacrum - Arnhem

09-10-08 Muziekcentrum Vredenburg - Utrecht

11-10-08 Beauforthuis - Austerlitz

17-10-08 Concertgebouw - Amsterdam

28-10-08 St. Jan Cultuur - Roosendaal

30-10-08 Theater a.d. Parade - Den Bosch

1. Rob van de Wouw Sextet

2. met zang van Ivar

10-10-08 Theater het Kruispunt - Barendrecht

1. Juan Pablo Dobal & Magda Mendes

2. Josee Koning Band

25-09-08 Concertgebouw, Amsterdam

09-10-08 Centrum voor Kunst en Cultuur 't

Kielzog - Hoogezand

11-10-08 Stadsgehoorzaal Kampen - Kampen

31-10-08 Theater de Purmaryn - Purmerend

The Dutch Jazz Orchestra

02-10-08 Theater De Vest - Alkmaar

04-10-08 Muziekcentrum Enschede

18-10-08 Bimhuis - Amsterdam

23-10-08 Theater de Schalm - Veldhoven

24-10-08 De Doelen - Rotterdam

1. Ilja Reijngoud kwartet

2. met zang van Fay Claassen

27-09-08 Parkstad Limburg Theaters - Heerlen

12-10-08 Odeon De Spiegel Theaters - Zwolle

14-10-08 Chassé Theater - Breda

The Ploctones & Harmen Franje

03-10-08 CK Theater, Roermond

1. Peter Beets Trio

2. Niels Tausk Kwintet

23-10-08 Scala Theater Helmond

Groove Night

24-09-08 De Zwijger, Amsterdam

29-10-08 De Zwijger - Amsterdam

WWW.JAZZIMPULS.NL

(VERVOLG NIEUWS VAN PAGINA 1)**REACTIES OP SUBSIDIEVERDELING NFPK+**

De vier organisaties zijn 'blij' met hun subsidie, "maar we zijn niet blij met het lot dat veel van onze collega-ensembles treft. In de muzieksector vallen harde klappen - vooral in de hedendaagse muziek, jazz en improvisatiemuziek en de wereldmuziek", zo stellen ze. De petitie, te vinden op <http://www.petities.nl/petitie/hoed/> (**klik hier**), verzoekt de Tweede Kamer om hun verantwoordelijkheid te nemen, omdat anders 'een deel van de kunstwereld tussen de wal en het schip raakt'. De opstellers eisen ingrijpen van de minister: "Voorkom vergissingen en fouten die onherstelbaar zijn, stel uw beleid bij, nu het nog kan." De petitie wordt rond 1 oktober aan regering en Tweede Kamer aangeboden.

JAZZ AT LINCOLN CENTER

Het Rose Theater en de Allen Room worden voor minder dan een kwart voor jazzconcerten gebruikt. De rest van de tijd zijn ze verhuurd omdat de organisatie de inkomsten nodig heeft. Ellis wil die verhuur terugbrengen tot grofweg de helft van de beschikbare tijd.

Volgens Adrian Ellis staat Jazz at Lincoln Center er goed voor bij de opening van het vijfde seizoen in Columbus Circle. De oprichtingskosten zijn afbetaald en het publiek weet de theaterzalen steeds beter te vinden. In het fiscale jaar 2008 was de bezetting 92 procent (2007: 86 procent) en de opbrengst van de kaartverkoop steeg met 13 procent. Ook is sinds de opening het budget verdrievoudigd. Jazz at Lincoln Center heeft nu de beschikking over een jaarlijks budget van 42 miljoen dollar. Wel moet de organisatie iets meer vlees op de botten krijgen, vindt Ellis: "Jazz at Lincoln Center needs to be able to weather hard times." Hij wil niet dat geldzorgen het artistieke beleid onmogelijk maken en gaat proberen om in de komende vijf jaar een bedrag van 70 miljoen dollar van geldgevers te krijgen.

Het komend seizoen staan meer dan drieduizend activiteiten op het programma, waaronder educatie, tournees van het eigen orkest, optredens en sets in Dizzy's Club Coca Cola. "The central purpose of Jazz at Lincoln Center is to help ensure the vitality of the music in the long term", zegt Ellis, "we've built a sense of organizational and financial stability upon which we can grow." Artistiek directeur Wynton Marsalis is goed te spreken over de samenwerking met zijn mede-directeur: "It's exactly like our music - there are no stars. It's clear who does what. We made a commitment to each other to work together."

JAZZMASTERS

NOG MEER LEZEN OVER JAZZ? KLIK OP:

<http://www.jazzmasters.nl>

DE BESTE TRACKS VAN DAVE HOLLAND

Zoals gekozen door jazzcriticus Alyn Shipton voor zijn wekelijks programma 'Jazz Library' op BBC 3.

AANBEVOLEN ALBUM:

What Goes Around (ECM)

DE BESTE TRACKS:**Prime Directive**

Album: Prime Directive

Label: ECM

Masqualero

Artiest: Miles Davis

Album: Live at Fillmore East March 7 1970

Label: Columbia Legacy

Four Winds

Album: Conference of the Birds

Label: ECM

Inception

Album: Selected Recordings (Rarum)

(originally on Life Cycle)

Label: ECM

Shadow Dance

Album: Jumpin' In

Label: ECM

Quiet Fire

Artiest: Dave Holland Trio

Album: Triplicate

Label: ECM

All Or Nothing At All

Artiest: Betty Carter

Album: Feed The Fire

Label: Verve

Norwegian Wood

Artiest: Herbie Hancock

Album: The New Standard

Label: Verve

Kind Folk

Artiest: Kenny Wheeler/Lee Konitz/ Dave Holland/

Bill Frisell

Album: Angel Song

Label: ECM

Metamorphos

Album: Points of View

Label: ECM

Razor's Edge

Album: What Goes Around

Label: ECM

Alyn Shipton laat wekelijks op BBC Radio3 in het programma Jazz Library de volgens hem beste tracks horen van een jazzmusicus van naam, soms in samenspraak met een gast. Shipton is ook jazzcriticus van dagblad The Times en schreef boeken over Fats Waller, Dizzy Gillespie en Bud Powell.